

En busca del vot cunyat

«Els que s'omplen la boca parlant de concòrdia potser que la practiquin. Si ho fan, segurament veuran que promoure aquest valor és incompatible amb la recerca del vot cunyat»

El PSC de Miquel Iceta ha estat notícia aquests dies pel gir copernicà que aquest gran partit vingut a menys vol imprimir al seu full de ruta polític per recuperar l'esplendor dels vells temps. L'audaç maniobra dels socialistes consisteix a treure de la nevera i reescalfar al microones els conceptes de nació, plurinacionalitat i federalisme ?preceptes que el PSC reivindica congrés rere congrés des de fa anys?, posar a parir els mitjans públics catalans ?que superen amb nota auditories independents que no passen altres canals? i qüestionar la immersió lingüística per la porta de darrere ?prenent com a coartada un pla del conseller Josep Bargalló, un polític tan efectiu com el cuiner Marc Ribas quan intenta fer humor.

És una jugada mestra, deuen pensar els seus ideòlegs. Per una banda, brandant el concepte nació, el PSC acontenta la minvant ànima catalanista del partit i també als socialistes més tribuneros, que ho poden llegir com un desafiament a les patums del PSOE que clamen que Espanya és una i no cinquanta-una. Per l'altra, adoptant dos dels apocalíptics arguments fundacionals de Cs, els socialistes poden atraure com un imant els votants orfes ?s'estima que al voltant d'un milió? que ara repudien el partit que presidia Albert Rivera.

Deuen pensar que és molt coherent qualificar de sectari un canal que ?a diferència de la gran majoria de televisions estatals? dona veu i convida al plató a totes les opcions polítiques. És veritat que si mires TV3 fa mal als ulls l'excessiva proliferació de programes i reportatges condescendents amb l'independentisme i la candidesa d'alguns informadors.

Però també és evident que els socialistes opten per fer la crítica de cunyat, de traç gruixut, en comptes de plantejar canvis estructurals constructius per una televisió que té altres problemes urgents a resoldre, com el finançament, l'externalització de continguts a sospitosos habituals i l'altíssima massa salarial. I cal tenir en compte una altra cosa: en part, la televisió pública catalana ha ampliat el seu lideratge aquests mesos perquè ha absorbit nous espectadors que no volen veure ni escoltar les barbaritats que estan escopint altres canals.

El mateix passa amb la immersió lingüística: el PSC planteja la revisió del model d'ensenyament però partint d'un diagnòstic superficial i en negatiu, assenyalant el català com una llengua invasiva i el principal problema a resoldre en aquest camp. Els socialistes vénen a advertir que a Amer els alumnes no aprenen prou castellà, però obvien els problemes que pot estar tenint la llengua pròpia de Catalunya per subsistir en alguns centres de l'àrea metropolitana ?on molts docents denuncien que les direccions de les escoles estan vulnerant els preceptes de la immersió. En quins municipis tenen els socialistes els seus principals graners de vots a Catalunya? Voilà.

A l'hora d'abordar els problemes de l'escola catalana, al document que el PSC debatrà al Congrés que celebrarà a mitjans de desembre no es parla de les infraestructures que cauen a trossos, ni de la barra lliure de les baixes laborals, ni dels pocs recursos que tenen els mestres, ni del sistema d'avaluació que ningú entén, ni de l'excés de protagonisme de les AMPES, ni de les patates calentes que, per incomprendible delegació, han d'afrontar uns docents cada dia més desconcertats pels cops de volant dels dirigents polítics.

Els que s'omplen la boca parlant de concòrdia potser que la practiquin. Si ho fan, segurament veuran que promoure aquest valor és incompatible amb la recerca del vot cunyat, el que cultivava aquell artefacte polític que ahir era taronja i que avui és marró descomposició.